

Spijtebijt

Pluk liep met een schone broek en een schone trui over de galerij van de negentiende woonlaag. Hij had een uitnodiging gekregen voor een kinderfeest; Aagje Helderder was jarig.

Juist toen Pluk wilde aanbellen zag hij een oud dametje zitten, zomaar op de stenen vloer van de galerij, met een klein schreeuwend jongetje in haar armen. Ze keek op en nu zag hij dat het tante Pleeg was, die een paar deuren verder woonde.

‘Dit is mijn pleegzoontje Spijtebijt,’ zei tante Pleeg. ‘Hij huilt zo omdat hij niet op het feest is gevraagd.’

‘Wat akelig,’ zei Pluk. ‘En waarom is hij niet gevraagd? Alle kinderen uit de hele Petreflet zijn uitgenodigd!’

‘Nou kijk,’ zei tante Pleeg. ‘Het zit namelijk zo... Hij bijt!’

‘Hij bijt? Hoezo bijt?’

‘Hij is een moeilijke jongen,’ zuchtte tante Pleeg. Ze aaide het hoofdje van de snikkende kleine jongen en vervolgde fluisterend: ‘Hij heeft driftbuien. Hij is erg ongelikt. Dat komt omdat hij bij de beren in Canada is opgevoed. In het woud.’

‘Door de beren?’ vroeg Pluk verwonderd.

‘Door twee grote beren,’ zei tante Pleeg. ‘Tot zijn zesde jaar is hij daar geweest en daarom is hij nooit erg beschaafd geworden. Hij bijt. En bovendien: hij smijt. Met alles. Maar altijd heeft hij achteraf spijt. Vandaar zijn naam.’

Pluk keek vol medelijden naar het schreiende jongetje.

‘Als hij nou ’s gewoon met mij meeding naar binnen,’ zei hij. ‘En als ik dan érg goed op ’m pas.’

‘O ja,’ zei tante Pleeg. ‘Probeer het maar. En pas vooral op dat hij niemand bijt.’

Pluk belde aan. Aagje deed open. Ze was helemaal in het lichtblauw en erg schoon.

‘Ik heb Spijtebijt meegebracht,’ zei Pluk. ‘Mag hij asjeblijft meekomen?’

‘Van mij wel,’ zei Aagje. ‘Van mijn moeder niet... Maar weet je wat? Er zijn zóveel kinderen dat ze het niet eens zal merken, ga maar mee naar het balkon.’

Op het reusachtige balkon-terras zaten wel twintig kinderen op witte stoeltjes en bankjes. Aagjes moeder, mevrouw Helderder, was juist begonnen aan een kleine toespraak en onopgemerkt liet Aagje de twee nieuwkomertjes plaatsnemen naast de grote bloembak met geraniums.

‘Ik hoop,’ zei mevrouw Helderder, ‘dat jullie je allemaal keurig netjes zult gedragen. Geen gestoei, geen gedraaf, geen geschreeuw of gegil! Zachtjes praten mág. Limonade krijgen jullie niet, want dat wordt geknoei. Snoep of gebak ook niet, want dat wordt óók geknoei. Bovendien is het ongezond. En dus heb ik voor jullie allemaal een heerlijke appel. En nu mogen jullie zacht juichen.’

De kinderen juichten heel zacht en ook niet helemaal van harte.

Ze kregen allemaal een bordje met een appel. Verder een mes, een vork en een papieren servetje.

‘En denk erom, met mes en vork eten!’ zei mevrouw Helderder. ‘Ik blijf erbij.’

Niemand zei wat. Ze hadden het allemaal moeilijk met hun appel. Het schillen ging vrij aardig, maar het eten met mes en vork bracht allerlei moeilijkheden mee.

Vooraf Spijtebijt deed erg zijn best. Hij prikte stevig met z’n vork in de appel. Hij sneed een flink stuk af, maar het was een glibberig gedoe en met een keurig boogje vloog het stuk appel tegen de bril van mevrouw Helderder.

Met een kreet sprong ze op en keek naar Spijtebijt.

‘Wat zie ik nou!’ riep ze. ‘Jij hier? En je bent niet eens gevraagd.’

Pluk stond ook op. ‘Het was mijn idee, mevrouw,’ zei hij. ‘Ik vond het zo zielig dat hij niet mocht komen.’

‘Mag hij asjeblieft blijven, mama?’ vroeg Aagje.

‘Geen kwestie van!’ riep mevrouw Helderder. ‘Ik wil dat berenkind niet in mijn huis!’

Ze liep naar Spijtebijt toe en wilde hem bij zijn kraag grijpen, maar toen sprong ze een meter achteruit en hield jammerend haar duim in de lucht.

‘Hij heeft me gebeten!’ riep ze. ‘En nu dadelijk de deur uit! Onmiddellijk!’

Even later stonden Pluk en Spijtebijt weer buiten op de galerij. Tante Pleeg kwam al aanlopen. Ze begreep dat het helemaal mis was.

‘Heeft hij mevrouw gebeten?’ vroeg ze.

Pluk knikte en zei: ‘Maar ze deed ook zo onaardig tegen ’m.’

‘Ik heb spijt!’ snikte Spijtebijt.

‘Hoor je wel?’ vroeg tante Pleeg. ‘Hij heeft spijt, de schat. Kom mee jongens, we gaan fijn naar de lunchroom op het dak.’

Met de lift gingen ze naar de daktuin, waar je koffie kon drinken en waar het vol stond met grote parasols en tafeltjes, waaraan mensen zaten te praten en te eten.

Pluk en Spijtebijt kregen ieder een flesje en tante Pleeg zei: ‘Kijk, daar komt de gebakjuffrouw. Jullie mogen een lekker taartje uitzoeken.’

Ze wenkte de juffrouw, die kwam aanrijden met een glazen karretje waarop de heerlijkste gebakjes waren uitgesteld met in het midden een reusachtige slagroomtaart met vruchten.

Pluk wees een moorkop aan. Maar Spijtebijt graaide meteen. Hij greep ’n appelgebakje, beet er een stuk af en legde het weer terug. En toen stak hij zijn hele hand in de grote slagroomtaart.

‘Héé!’ riep de juffrouw. ‘Kwajongen dat je bent! Ik zal je leren!’

Ze sloeg naar hem, maar meteen daarop gilde ze. ‘Au!’

Spijtebijt had haar gebeten.

‘Ik heb spijt,’ riep hij snel, maar tante Pleeg was erg boos.

‘En nu krijg jij géén gebakje,’ zei ze.

‘Dan neem ik ze allemaal,’ zei Spijtebijt.

Pluk probeerde hem tegen te houden, maar Spijtebijt pakte de hele glazen wagen en reed ermee weg, over het dakterras tussen de tafeltjes door, zo hard als hij kon.

‘Hou ’m tegen!’ riep tante Pleeg.

